

Crítica òpera

Xavier
Cester

Les muses del pintor

Tannhäuser (Peter Seiffert) pugna amb una de les seves muses, Venus (Béatrice Uria-Monzon) ■ FRANCESC MELCION

Tannhäuser

Dir. musical: Sebastian Weigle.
Dir. escènic: Robert Carsen.
Barcelona, Gran Teatre del Liceu, 19 de març.

Es fidels de la literalitat més castradora en la interpretació operística van caure en xoc anafilàctic amb la producció de *Tannhäuser und der Sängerkrieg auf Wartburg*, que arribava al Liceu després de Tòquio i París: fora Edat Mitjana, fora oposició entre cristianisme i paganisme, fora trobadors. Com el protagonista, deuen pensar: “*Zu viel, zu viel!*”.

Per als amants de les propostes lúcides i intel·ligents, el muntatge de Robert Carsen és ric en estímuls a partir d'una idea potent que, és cert, violenta el text (el sobretítol va eludir tota referència a cant o cantaires), però que està en perfecta sintonia amb el sentit profund de l'òpera de Wagner: la dialèctica entre l'artista genial, excessiu i onanista, i la societat convencional que l'envolta. Poc importa que els poetes canviïn la lira pel pinzell de pintor, la reflexió de Carsen és tan estimulant com coherent.

Uns i altres van poder gaudir d'una versió musical de bon nivell, tot i que, en conjunt, aquesta no va ser la millor nit de Sebastian Weigle. Va costar que la funció s'enlairés després d'una obertura flàccida i una bacanal de trempa limitada, i ni cor ni orques-

tra van evitar gaires desajustos, però quan ho va fer, va volar ben alt, sobretot en el tercer acte.

Algun petit titubeig podia fer pensar que Peter Seiffert no estava en plenitud de forces. Encara que fos així, el tenor no es va reservar gens ni mica en una actuació impressionant i va aconseguir una intensitat esfereïdora en la narració de Roma. Hauríem apreciat més el Wolfram de Bo Skovhus si no fos per la dèria d'atacar les notes de forma plana per inflar després el so, cosa que compromet l'afinació.

El muntatge de Carsen està en sintonia amb el sentit de l'òpera

Günther Groissböck (Landgravi) és un dels baixos en progressió més estimulant del moment, mentre que Lauri Vasar (Biterolf) va descollar entre els *Minnesänger*.

Un dels encerts del muntatge és mostrar Elisabeth -Petra Maria Schnitzler, commovedora en la pregària- i Venus -una sensual Béatrice Uria-Monzon, millor que a la Bastilla- com les dues cares del mateix etern femení exaltat en l'apoteosi del nu pictòric. Quan les dues muses van posar per fi juntes, vam assistir a un dels moments més intrínsecament bells de la temporada.

La Fira de Titelles de Lleida oferirà 80 actuacions

Mònica Borrell
LLEIDA

La 19a edició de la Fira de Teatre de Titelles de Lleida, que se celebrarà de l'1 al 4 de maig, comptarà enguany amb la presència d'una trentena de companyies estatals i internacionals que oferiran fins a 80 actuacions. El certamen, l'únic a Catalunya d'aquestes característiques, vol potenciar l'espectacle però també els creadors i la divulgació. En aquest sentit s'han programat diversos fòrums de trobades de diferents sectors implicats i s'espera l'assistència d'un centenar de programadors.

A partir de l'1 de maig s'iniciarà a Lleida una marató d'espectacles de titelles, tant al carrer com en espais tancats -una vintena-, que es mantindrà durant quatre dies. La major part de les propostes, catorze, estaran destinades al públic familiar, però enguany també tindran una presència molt destacada les dirigides al jovent. Així ho va explicar ahir la directora del certamen, Julieta Agustí, que també va destacar la gran qualitat de tots els espectacles que arriben enguany a la fira. Agustí va afegir que els organitzadors s'han vist obligats a fer una selecció d'espectacles degut al gran nombre de creadors que han presentat propostes. A banda de la qualitat s'ha primat també el nivell d'innovació.

De la trentena de companyies que participaran en aquesta edició, 11 són estrangeres, procedents de països com ara l'Argentina, el Brasil, França, Alemanya, Itàlia i Portugal. Precisament la companyia portuguesa Duda Paiva inaugurarà el certamen amb l'espectacle *Angel*, una història que conjuga l'expressivitat de la dansa i els titelles. ■

Mor Cachao López, llegenda musical cubana

Redacció
MIAMI

El músic cubà Israel Cachao López va morir ahir als 89 anys en un hospital de Miami (Florida) a causa d'una malaltia renal. López es va convertir en una llegenda de la música cubana amb les seves magistrals interpretacions del baix en el mambo i el jazz llatí. El contrabaixista havia començat com a percussionista. ■

Carme Sansa i Aina Calpe protagonitzen una obra dirigida per Albert Mestres ■ NOU TANTARANTANA

Dimecres arriba al Tantarantana ‘Sabates de taló alt’, del valencià Manuel Molins, amb Carme Sansa i Aina Calpe

Generacions enfrontades

Teresa Bruna
BARCELONA

“És una petita joia, molt rodona, molt equilibrada. No es limita al món del teatre, ens parla de la humanitat. I sobretot de les dones, parla de totes les dones del món”, ens explica Albert Mestres, el director i també el que va tenir la idea de portar als escenaris aquest text de l'autor valencià Manuel Molins, que descriu com “un home natge al teatre d'avui i de sempre”, però amb un cúmul de missatges i reflexions de tota mena a l'interior. És una producció de La Patxada, Teatre de Ponent de Granollers i Zircó Produccions, que s'estrena al Teatre Tantarantana dimecres que ve. Les intèrprets, dues dones de dues generacions: Carme Sansa i Aina Calpe.

L'obra enfronta les generacions des de l'amor al teatre: “Passa en un càsting. Una actriu de revista es va retirar per ser mare. Ara vol tornar i fa un càsting al qual es presenta una noia. I aquí comença la confrontació, dues maneres de veure el teatre, encara que totes dues l'estimen”. Però n'hi ha més: “Va escollir la maternitat i voldria que la seva filla con-

tinués el que ella va deixar. La mare sap cantar, però no sap parlar bé en escena i la filla tampoc. En canvi, la noia del càsting sí...”.

La dona madura és Carme Sansa, amb una dilatada trajectòria al teatre que inclou diversos muntatges amb cançons. Aquí canta un bolero del mateix Molins i altres peces escrites expressament per Guillem Servera. “Havia sentit a parlar del Manolo [Molins], però no l'havia conegut personalment fins fa poc; va ser un descobriment esplèndid. És

“Molins té una gran capacitat per descriure el món femení. El text no sembla escrit per un home”

una persona amena, culta, exquisida... Quan l'Albert m'ho va demanar, vaig dir que sí de seguida, sense ni llegir el text”, diu Sansa.

El conflicte es manifesta per l'abisme entre les dues mentalitats: “La gran té taules però no sap ni qui és Txékhov. La jove té el cap ple de teories de l'Institut del Teatre però no ha estat mai en escena. Els personatges van trobant a poc a poc els seus punts febles i la manera de ferir-se. Però hi ha un clímax, un punt de trobada emocionant”, diu Mestres.

El director lamenta el desconeixement que es té d'aquest autor. “És un referent de la catalanitat valenciana. Tot i que s'ha estrenat *Els viatgers de l'absentia* i alguna altra obra, a Barcelona hi ha una greu mancança de les seves obres”. Mestres es va sentir fascinat per Molins i li va demanar més textos. “Aquest me'l va passar sense editar. Així que he tingut una oportunitat, l'he muntat. Està escrit des de la modernitat i l'humor. Els estudiants de l'Institut s'hi veuran reflectits. I les dones. Molins té una gran capacitat per descriure el món femení. El text no sembla escrit per un home”. ■